

EU:n komission 8. varapuheenjohtaja Olli Rehn on kirjoittanut kirjan *Myrskyn silmässä*. Annan hänelle heti alkuun kiitoksen siitä, että osallistuu kansalaiskeskusteluun ja kirjoittaa itse. Olli osoitti poikkeuksellista kansalaisrohkeutta ns. Alpo Rusin tapauksessa, mutta vastaavanlaista peräänantamattomuutta ei esiinny hänen nykyisessä tehtävässään, jossa hän asettaa Suomen täysivaltaisuuden alisteiseksi EU:n ja sen komission vallan kasvattamiselle.

Olli Rehn on piinkova federalisti ja piintynyt liittovaltiomies, joka vaatii lisää yhteisöllistä päätöksentekoa, poliittista yhdentymistä tai yhdentymisen syventämistä. EU:n liittovaltioiminen tuo meille lisää yhteisvastuuta muiden veloista.

Kun Rehn jakaa kirjassaan systeemistä ja sen toimitsijoista ”kohteliaita kommentteja”, ne ovat – komissaariehdokas Alexander Stubbia siteeratakseni – VMP. Kun hän nimeää itsensä ”kansanvaltaiseksi poliitikoksi”, herää kysymys, onko komissiossa alettu politikoida, ja jos on, mikä tekee tästä entisestä yhden kauden kansanedustajasta ja Suomen kiintiökomissaarista ”kansanvaltaisen poliitikon? Kansan valtaa voivat mielestäni edustaa vain ne poliitikot, jotka kansalaiset ovat vaaleilla valinneet itseään edustamaan.

Kepun viljelijäväestön aatteellisena perillisenä tohtori Rehn viljelee puolitotuuksia.

EU:n perustuslain artikla 125 kieltää sekä komissiolta että jäsenmailta yhteisvastuun toisten maiden veloista. Sen kiellon kiertämiseksi komissio ehdotti Emun ylivelkamaille suunnatun 60 miljardin euron suuruisen ERVM-avun oikeusperustaksi perustuslain artiklaa 122.2. Sen mukaan avustamiskieltoa saa rikkoa, jos kysymys on ”luonnonmullistuksista tai poikkeuksellisista tapahtumista”. Rehn siteeraa perustuslakia vain tämän verran, vaikka lause jatkuu: ”joihin jäsenvaltio ei voi vaikuttaa”. Komission mielestä jäsenvaltiot eivät muka voi itse vaikuttaa omaan velkaantumiseensa!

Suomen ja muiden maiden ylivelkamaille myöntämiä takauksia Rehn puolustelee niin, että niistä "ei ole toistaiseksi tullut euronkaan menetyksiä". Ei tietystikään ole tullut, kun sitä asiaa tarkastellaan vasta 10 vuoden kuluttua, sillä emumaiden Kreikalle myöntämiin luottoihin on kirjattu 10 vuoden lyhennysvapaa aika. Vasta sen jälkeen tiedetään, kuinka paljon meille tulee takkiin.

Rehnin tapaan minäkään en luota Suomen Kreikalle myöntämän 2 250 miljoonan euron lainan vakuuksiin, jotka on meille annettu maailman myrkyllisimpiin kuuluvien total return swap-johdannaisten muodossa. Se, että luotonantaja yrittää turvata saatavansa, ei kuitenkaan ole vain SDP:n harjoittamaa iltalypsyä tai yhteisten päätösten vesittämistä niin kuin Rehn antaa ymmärtää, vaan hyvä yritys ajaa suomalaisten veronmaksajien etua. Se, että siinä epäonnistuttiin, johtuu vain siitä, että Saksa pani vakuuksille kovat ja kalliit ehdot (ja sen lisäksi kielsi muita maita niitä vaatimasta). Myös pankkien olisi vaatia saatavilleen turvaavat vakuudet.

Federalistien ja muiden eurokraattien palvoma kultainen vasikka on euro, joka ”on yksi Euroopan yhdentymisen suuria saavutuksia”. Sen EU:n savutuksen seurauksena emumaat ovat ainoita itsenäisiä valtioita maailmassa, jotka eivät pysty vaikuttamaan maassaan käytettävän rahan arvoon.

Oma raha on valtion itsenäisyyden symboli. Kun EU siirtyi yhteiseen rahan ja tuhosi sillä tavalla kansallisvaltion tärkeän täysivaltaisuuden, se tapahtui liian suurella kiireellä, ja Emuun tuli ”valuvika”: sama rahapolitiikka ei sovi liian erilaisille maille. Kun taistelua käydään ihmisten tajunnasta, vallanpitäjät tuottavat joka järjestelmässä omat sirppinsä ja vasaransa.

Rehn etsiskelee Emun kriisin syyllisiä – aivan oikein – finanssikapitalismin suunnalta. Hän kirjoittaa, että nykyinen taantuma on ”lähtöisin kasino- ja kuplataloudesta, jonka muodostivat finanssikapitalismin järjestelmävirheet” ja että ”luottamus markkinoiden kykyyn korvata omat virheensä on joutunut romukoppaan”. Senkin hän näkee aivan oikein, että ongelma ei ole vain julkinen vaan myös yksityinen velka. Maailmassa on – tässä järjestyksessä ja suhteessa maan kansantuotokseen (BKT) – eniten velkaa Irlannilla, Japanilla, Englannilla, Espanjalla, Portugalilla, Yhdysvalloilla, Ranskalla ja Italialla. Näistä maista vain Japanin valtionvelka ylittää selvästi 100 % BKT:sta, joten suurin osa suurimpien velallismaiden veloista on yksityistä velkaa. Rehn vähättelee turhan päiten EU:n sisämarkkinoiden vaikutusta kapitalismin systeemikriisin leviämiseen Euroopassa unohtamalla pääomaliikkeiden kuuluvan EU:n turvaamiin sisämarkkinoiden vapauksiin. Siltä osin EU on kapitalismin poliittinen olomuoto Euroopassa.

Komissarimme katsoo oikeaan suuntaan mutta ei näe Emun kriisin yhteyttä koko kapitalismin systeemikriisiin. Sen teki mahdolliseksi ja synnytti rahoitusmarkkinoiden libertaristinen (siis negatiiviseen vapauskäsitukseen perustuva) julkisen sääntelyn alasajo, sen teknologinen perusta oli digitaalivallankumous, siihen liittyivät kapitalismin transformaatio maailmanlaajuisesti finanssikapitalismiksi ja rahatalouden eriytyminen reaalityaloudesta, sen levitti maapallon kaikkiin osiin pääomamarkkinoiden globalisaatio ja sitä syvensi katteettoman virtuaalirahan massatuotanto. Emu on kaikkea sitä.

Tässä tilanteessa Rehn haluaa palauttaa historiallisena pitämänsä ” kansanvallan ja markkinatalouden liiton”, jossa valtiot vievät ja markkinat vikisevät. Vaikka hän näkee, että tänään markkinat vievät ja valtiot vikisevät, hänellä ei ole näissä asioissa siviilirohkeutta haastaa markkinavalta ja vapauttaa politiikka vajaan kymmenen eurooppalaisen ja

parinkymmenen muun maan pankin ideologisesta orjuudesta.

En ymmärrä, mitä Rehn tarkoittaa vaatiessaan katkaistavaksi linkin, ”joka sitoo valtiot pankkien pääomittamiseen ja vastaavasti pankit valtioiden tueksi”. Eikö juuri tämä ole sitä, mitä edustaa hänen kaipaamansa kansanvallan ja markkinatalouden liitto? Sen tajuan, että valtiot pääomittavat pankkeja ja sosialisovat niiden velkoja, mutta sitä en ymmärrä, mitä on pankkien tuki valtioille. Nehän toimivat juuri päinvastoin saattamalla valtiot vaikeuksiin koronkiskonnalla ja vieläpä valtioiden omalla rahalla: EKP:n LTRO-ohjelma on julkisen vallan halparahaa pankeille lainattavaksi takaisin valtioille paljon korkeammalla korolla.

Jos tässä tilanteessa ei ole sopiva ajankohta vaatia holtittomaan luotonantoon ja vastuuttomaan keinotteluun syyllistyneissä pankeissa – niiden anoessa apua julkiselta vallalta – toimeenpantavaksi omistaja- ja sijoittajavastuuta ja jos tässä tilanteessa ei panna toimeen velkojen uudelleenjärjestelyä (eli velkasaneerausta) *ennen* ylivelkamaiden tai niiden pankkien avustamista yhteisvastuurahoilla, parempaa tilaisuutta ei tule koskaan. Niin ollen ovat hevosen paskaa (englanninkielinen ilmaus) nämä Rehnin esittämät mielipiteet Irlannin avustuspaketin käsittelyn yhteydessä: ”komission puolesta esitin, että sijoittajavastuuta koskevaa päätöstä ei pitäisi tehdä tuolloin – keskellä kriisiä – vaan olisi parempi odottaa seuraavaan vuoteen ja käsitellä asia myöhemmin” ja että ”keskustelukin sijoittajavastuusta ja velkajärjestelystä lähentelee talouspoliittista itsemurhaa” ja vielä että se ”luo paniikkia markkinoilla ja synnyttää itseään toteuttavan profetian”

Komission eurokansalaisille syöttämän euromyrkyn ainesosia ovat kriisi, katastrofi, paniikki, kaaos, hajoaminen, vaaran vuodet, populismi, finanssinationalismi ja ainoa vaihtoehto. Näitä mantroja hokemalla EU:n komissio tekee ”rakenteellisia uudistuksia” niiden etujen mukaan, joita sille sanelevat EU:n pyhittämät markkinavoimat. Ne ovat ylikansallinen virtuaaliheimo, jolla ei

ole organisaatiota, johtoa tai kotipaikkaa, joka käyttäytyy yhtäläisesti ja jonka jäsenet ovat vain sähköisessä vuorovaikutuksessa keskenään. Tämä rahavallan virtuaaliheimo äänestää jaloillaan, eikä sen ”markkinaparlamentti” ole sidottu eikä sitoudu kansainvälisiin sopimuksiin tai kansallisiin lakeihin. Virtuaalivallankäyttäjien riskienoton tappioiden sosialisointi maksatetaan huonontamalla kansallisvaltioissa ihmisten sosiaalista vointia.

Kun Suomi liittyi unioniin, eduskunta hyväksyi EU:n Acquis Communautairen, jonka mukaan tietyissä asioissa tehtiin aina vain yksimielisiä päätöksiä. Se on EU:n laki ja järjestys. Siitä näkökulmasta pääkomissaari José Manuel Barroso on demokratian pääinkviisittori, kun hän esitti europarlamentissa, että ”vaatimuksella jäsenmaiden yksimielisyydestä ei enää anneta jonkun maan parille idiootille mahdollisuutta painostaa unionia.” Unioni ovat he, jotka eivät anna. Idiootit olemme me, joilta otetaan valtaa pois. He haluavat vallan siirrettäväksi heille, pois meiltä suomalaisilta idiooteilta, jotka vaadimme unionia toimimaan lakien mukaan.

Kun Olli Rehn vertaa jäsenmaiden yhteisvastuuta muiden veloista suomalaiseen kunnallisdemokratiaan (ikään kuin EU olisi pelkkä kuntaliitto), hän unohtaa perusasian: kansalaiset ovat kokeneet olevansa kuntalaisia ja heidän identiteettiinsä on rakentunut sen varaan, että heillä on ollut mahdollisuus tulla kuulluksi – tai ainakin valita ne edustajat, jotka tekevät päätöksiä. Samaa itsetuntemusta ei liity eurokansalaisena olemiseen. Bryssälän Baabelin torni on useimmille eurokansalaisille vieraan vallan kotipaikka, eivätkä ihmiset koe tulevansa siellä kuulluiksi. Sen kansallisia lakeja ylempiä lakeja säättävään parlamentin enemmistöön, jonka ei tarvitse nauttia suomalaisten luottamusta, ei Suomesta käsin voi vaikuttaa, eivätkä suomalaiset valitse sinne kuin 13 edustajaa 754:stä.

EU:n vallankäyttö on ylikansallista, mutta se ei ole demokratiaa, sillä ylikansallinen demokratia on käsitteellinen mahdottomuus. Demokratia on kansanvaltaa, eikä EU:ssa ole sitä vastaavaa

kansaa. Demokratian muita perusteita EU rikkoo laittomuudella (jättäen noudattamatta perustuslain artiklaa 123 ja Euroopan keskuspankin osalta artiklaa 125), lakeja kiertämällä (perustamalla demokraattisen valvonnan ulottumattomiin ja EU:n rakenteiden ulkopuolelle valtioiden välisin sopimuksin osakeyhtiöitä) ja niitä omiin tarpeisiinsa tulkiten (EU-tuomioistuimen suosiollisella avustuksella).

Aivan erityinen demokratiavaje liittyy Euroopan keskuspankin ja sen yhdessä EU:n komission ja IMF:n kanssa muodostaman ja ylivelkamaiden käskynhaltijana toimivan Troikan toimintaan. Ne ovat ottaneet jäsenmailta vallan määrätä epädemokraattisesti siitä, mikä on oikeaa talouspolitiikkaa, valvoa haukkoina määräyksiensä toteuttamista ja jakaa kurittomille maille rangaistuksia. Epäsosiaalinen talouspolitiikka annetaan jäsenmaille ulkoa ilman, että ne voivat siihen vaikuttaa.

Kyproksen vasemmistolainen presidentti kertoo, että Troikka määräsi valtion budjetin tasapainottamiseksi maan korottamaan jokaisen verovelvollisen veroa 3 prosenttia. Hallitus ehdotti, että sama verokertymä tuotetaan vapauttamalla pienituloiset veronkorotukselta ja perimällä vastaavasti suurituloisilta veroa korkeamman prosentin mukaan. Se ei kelvannut Troikalle, ja Kyproksen on korotettava myös pienituloisten veroja. Niin siis toimii troikkaväki, joka edustaa epädemokraattista vallankäyttöä. Kun Rehnin mukaan ”kansanvalta edellyttää poliittisilta johtajilta suunnan näyttämistä ja linjan vetämistä, ei vain jarrujen polkemista ja peräpeiliin katsomista”, rehniläinen kansanvalta toteutuu täydellisimmin ilman kansaa, komission sisässä, meistä idiooteista vapaana.

Kirjassaan Rehn käsittelee yhteistyökumppaneitaan silkkihansikkain. Hän ei halua paljastaa Björn Wahlroosin totaalista asiantuntemattomuutta EU:n asioissa. Häneltä unohtuvat EKP:n pääjohtaja Mario Draghin ja muiden eukkujen alumnikytkennät maailman merkittävimpään rosvopankkiin Goldman Sachsiiin. Lähes ainoana henkilönä koko kirjassa esiintyy pelkällä etunimellään ja siis läheisenä ystävänä muuan George eli huippukeinottelija George Soros, joka pelaa markkinoilla euroa vastaan ja Emun kriisin syventämiseksi. (Toinen etunimellä esiintyvä

henkilö Rehniä presidenttiehdokkaaksi pyytänyt ja pakit saanut Laanisen Timo ja kolmas Irlannin entisen valtiovarainministerin Brian Lenihanin vaimo Patricia).

Anglo Irish Bankin skandaalissa oman kansansa silmissä täydellisesti ryvettynyt hyvä veli Brian Lenihan osoitti Rehnin mielestä ”suurta henkilökohtaista rohkeutta ja voimaa sekä sitoutumista yhteisten asioiden hoitoon” ja oli ”vakaumuksellinen yhteiskunnan palvelija”. Maailman johtava talouslehti The Financial Times puolestaan nimesi hänet kahtena vuotena peräkkäin Euroopan huonoimmaksi valtiovarainministeriksi. Perusteena oli se Irlannin pankkien pelastamisen tapa, jonka seurauksena Irlannin valtionvelka kasvoi pankkien sosialisoinnin ja niiden rahoittamien keinottelijoiden pelastamisen seurauksena 27 prosentista yli 100 prosenttiin BKT:sta.

Anglo Irish Bankin sisäpiiriläisten pelastaminen tapahtui niin, että valtiovarainministeri (jota Rehn kutsuu välillä pääministeriksi) Brian Lenihan antoi kyseiselle pankille omissa nimissään mutta ilman hallituksen hyväksyntää 31 miljardin arvoisen maksusitoumuksen IOU:n ("I owe you"), jonka realisoimiseksi Euroopan keskuspankin haarakonttori Irlannin keskuspankki pyysi pääkonttorilta luvan setelirahoitukseen eli Irlannin omien eurojen tuottamiseen tyhjästä. Luvan jälkeen rahat ohjattiin Anglo Irish Bankille, joka hoiteli niillä pankin sisäpiiriläisten etujen turvaamisen.

Sillä tavalla pankin omistajien ja asiakkaiden kiinteistökeinottelu pantiin maksuun Irlannin kansalle, ja valtiovalta joutuu lähettämään Euroopan keskuspankille panttivelkakirjojen lunastukseen kymmenen vuoden ajan joka vuosi yli 3 miljardia veroeuroa. Mitä pääkonttori omasta puolestaan tekee niille rahoille? Se hävittää ne ja siis tuhoaa irlantilaisten selkänahasta revityt eurot. Että sellaista sitoutumista yhteisten asioiden hoitoon edusti Rehnin yhteistyökumppani, ministeri Lenihan.

Rehn kertoo mielenkiintoisen yksityiskohdan. Vuonna 1991 Suomen ay-pamput hyväksyivät Ahon-Viinasen hallituksen ehdotuksesta Suomeen sisäisen devalvaation eli 7 prosentin palkanalennukset. Sen piti korvata markan ulkoisen arvon muuttaminen devalvaatiolla. En ollut ennen tiennyt, että ay-pamput olivat silloin suostuneet sekä palkanalennuksiin että devalvaatioon ja sen tuomaan palkkojen ostovoiman heikentämiseen. Asiasta kysyessäni liro Viinanen vahvisti, että Lauri Ihalainen oli silloin todella luvannut, että palkanalennusten lisäksi Suomen Pankki voi devalvoida markkaa vapaasti 10 prosenttiin saakka ilman että ay-liike vaatii siitä palkkoihin kompensatiota. Ay-kenttä pani kuitenkin johtajansa järjestykseen, ja Suomessa toteutettiin sisäisen devalvaation sijasta oikea devalvaatio, joka oli oikea valinta. Sen seurauksena tapahtui se, minkä Rehn laskee euron ansioksi, että euro on ”luonut edellytyksiä kestäväälle kasvulle 1990-luvulta lähtien” Devalvaation ansiota se oli eikä euron. Euro puolestaan loi 2000-luvun alkupuolella edellytykset kestävämmälle kasvulle, jonka seurauksena Suomen kansantuote aleni kriisivuonna 2008 noin 8 prosenttia. Silloinen BKT:n taso ollaan vasta nyt saavuttamassa.

Kun Suomen valtionvelka kasvoi viime vuonna 10 miljardia ja kasvaa tänä vuonna 9 miljardia euroa (2 ylimääräistä lisämiljardia tulla tupsahti tähän lukuun pienin otsikoin) ja kun muita talouspoliittisia joustovälineitä ei Emussa ole, keväällä myös Suomi joutuu sisäisen devalvaation kurimukseen. Se on talouden deflatoimista. Se on ollut ylivelkamaissa palkkojen ja eläkkeiden alentamista, sosiaaliturvan ja kansanterveyden alasajoa, koulutuksen ja muiden valtion budjettimenojen leikkauksia, työttömyyden torjumatta jättämistä ja niissä maissa koulutetun työvoiman maastamuuttoa. Vasta keväällä tulevat täydellä voimalla näkyville syksyn irtisanomiset.

Tilannetta ei helpota se, että Rehnin johdolla EU:sta tehdään myös pankkiunionia, ja sen kautta meille tulevat maksuun muiden maiden velkojen ohella myös muiden maiden keinottelupankkien saneerauksen kustannukset sekä niiden tallettajien säästöjen turvaaminen.

Joskus käy kateeksi Ruotsia, jossa kansa sai äänestää kumoon maan liittymisen Emuun ja joka sillä tavalla välttyy epävakaan yhteisen rahan ja kriisiajan kelvottoman rahapolitiikan konkurssin maksuilta. Ruotsista ei Olli Rehn pidä.